

ESTIMADÍSSIM ANY 2012: Amb alegria et diré que estic contenta que t'acabis. Perdona la sinceritat però has estat un any de merda. Així, amb majúscules. No et diré que no tinguis els teus motius a nivell mundial per haver-te portat com t'has portat i suposo que alguna cosa en traurem de tot plegat, perquè de tot se n'aprèn, però de debò, amb el cor et dic, que estic feliç de dir-te adéu.

Perquè ara que acabes, més que mai, tinc ganes de brindar per un cicle acabat, a nivell simbòlic si tu vols, però brindar-hi i dir, apa-li, a un altre tema, a una altra cosa, a una altra energia, way of life, manera de fer, canvi,

nou cicle, blablabla i sí, és clar, nou any. Mira 2012... amb tots els respectes, però t'has passat. Molt. I ho saps. I no només t'ho dic jo que estic segura que milers com jo han volgut acabar-te gairebé des de que vas començar. L'any del canvi, si,

Has estat massa dur, massa salvatge, massa intimidador i amb massa ganes de posar-nos a prova

d'acord. L'any de reinventar-se, si, d'acord. L'any de ser fort, valent, lluitador, somiador, capaç i salvatge, sí, d'acord. Però tant? Calia que fos tant? Calia que les proves, mes

a mes, fossin tan dures? Calia que el PP manés tan i tan malament? Calia que Wert no pensés res del que diu abans de dir-ho? Calia que la crisi afectés com ho ha fet a tantíssima gent que no s'ho mereix per res del món? Calia que calgués canviar-ho tot?

Has estat massa dur, massa salvatge, massa intimidador i amb massa ganes de posar-nos a prova. Deixa't estar dels maies i el canvi de cicle. Deixa't estar que tu d'això no n'has fet ni cas. Que els bancs segueixen mamant, la corrupció segueix imperant i les guerres segueixen matant. Deixa't dels maies 2012, que els maies fa molt que descansen en pau.

Et seré sincera, també, 2012 i t'ho dic: mentre hi siguin ells i ells estiguin bé tots els anys seran anys bons. Tots. Fins i tot tu. I ells estan bé. Ells han estat forts, valents, feliços i alegres 365 dies i amb això ja et guanyes el títol de bon any. Però no és mèrit teu, sinó seu, per tan, et torno a enviar a pastar fang.

No, de debò, 2012 de debò. No tinc ganes de dedicar-te ni una ratlla més. Miraré d'oblidar-te ràpid i seguir que, sincerament, el 2013 m'il·lusiona. L'odi no serveix de res 2012 així que, que siguis molt feliç allà al país dels anys que ja han passat i cagunden, que no n'hi hagi mai cap més com tu.

Apa, a la teva salut. Com a comiat.

los rípios de **Francisco Barbachano**

No es ninguna inocentada que esta vez es de verdad, dicen que el año trece el trece se hará notar. Animo, valor y miedo, que ese toro hay que lidiar nos guste o no nos guste, el arte de torear. Ya las doce campanadas apunto están de sonar, anunciando el año nuevo que ya impaciente estará, de entrar por la puerta grande de nuestra vida y hogar. Mi último rípio del año les quiere hacer llegar, nuestros mejores deseos y mucha prosperidad. ¡Arriba los corazones!, que el trece empujando está.

¡Ya llega el 2013!

PINTURA

Pilar Villuendas a l'espai Dieu

GRANOLLERS. Dieu, moviment creatiu, ens proposa amb l'exposició que presenta al C/Barcelona 60 (Granollers), un exercici de sinceritat i maduresa psíquiques amb l'experiència de la capacitat de la nuesa en la creació d'emocions sota el control de l'art. El cos esdevé objecte-paisatge d'una visió efímera que sense buscar la perfecció del traç aconsegueix la perfecció del concepte. El cos nu de la dona i de l'home respira naturalesa i amb ella fa fluir sinceritat i compromís.

Les pinzellades no només dibuixen objectivitats sinó que trameten subjectivitats, que, a vegades, els regalims apareixen com tubs d'escapament del pinzell i donen a les imatges sensacions de no voler ser i acaben per definir. Però allò que és important en la figura no és la solemnitat d'una presència sinó la invitació a compartir la bellesa de la idea. I en aquesta concepció del cos humà les pinzellades esdevenen expressivament còmplices d'un moment psicològic.

En la tècnica artística hi flueix una mena de surrealisme oníric difuminant espais per anar més enllà de l'estudi anatómic i el concepte psicològic per definir quina és la veritat de la perfecció del ser humà des d'indefinicions cromàtiques i traços amb una certa pretesa incorrecció volguda. I precisament aquestes suposades deficiències denunciades, li donen a la pintura de Pilar Villuendas la intencionalitat d'un art integrat i una perfecció que descobreix la ment meditant el sí i el no de la mirada.

Joan Sala Vila

Nadal, testimoni del drama històric

TEATRE

El teatre ha estat i és encara, metàfora crítica de la història. I la història té en el món el seu gran teatre. Però si la dramaturgia és una observadora i denunciadora del devenir del dia a dia, la història mereix la crítica i la denúncia més dura dels seus personatges secundaris. El vestuari luxós de les suposades primeres figures desentona al costat del de les de segona fila. I el drama es converteix en tragèdia.

Perquè tragèdia són els milers d'éssers humans sacrificats per l'orgull de voler ser importants aquells que es diuen governants, però en realitat són dictadors. La figura del dictador és l'actor protagonista de la tragèdia històrica del segle XXI. Tragèdia en el tercer món i en països de l'Orient i tragèdia en el món civilitzat perquè encara són milers els protagonistes secundaris mal vestits i mal menjats.

El teatre mundial presenta dos models de dictadura. La plena i dura de

països governats militarment i en els que la mort és la moneda de canvi de fer justícia i la sofisticada de les democràcies dominades per la dictadura del diner. El diner, un altre personatge de la tragèdia del segle XXI que com un altre cavall d'Atila allà on trepitja no hi creix mai més l'herba.

La tragèdia es mou superba i dominant però hi ha esclatxes de llum esperançadora. Els personatges secundaris comencen a ser personatges importants i ho són perquè els orgullosos protagonis-

tes comencen, també, a tenir por, encara que s'esforcen per dissimular-ho. La història del pessebre es fa present.

Està arribant el dia en que la gent humil i senzilla serà veritablement el protagonista de la història. No diuen les democràcies que el poder està en el poble? Per què no ho compleixen i esdevenen servidores de les persones? Enguany, dissortadament, la tragèdia de la història vol enfosquir el missatge de Nadal. Però els pastors esdevindran protagonistes. Pau a la terra.